

naar I have et Liv bag Eder, der vidner om, at I have tjent Fædrelandet og virket for det Land, hvis Borgere I ville være — og jeg er da overbevist om, at det danske Folkething vil være ligesaa velvilligt imod dem som over for Andre. Men det, som det i dette Dieblif gjælder om, naar der er Tale om Indfødsrets Meddelelse, kan man strengt taget hverken forlange af den Børge, som nu begjærer Indfødsret for disse Børn, eller af Børnene selv. Derfor vil jeg opfordre Thinget til, da det er første Gang, at der foreligger Spørgsmaal om Meddelelse af Indfødsret til Børn, at det vil hævde den danske Indfødsrets Værdighed som Noget, der ikke skal søges for Jordelens Skyld, men som Noget, der skal søges som en Æres- og en Hæderssag. Derfor indstiller jeg, at det ærede Thing følger Udvalgets Flertal og stemmer de Paagjældende ud, ikke af de personlige Hensyn, som nu ere bleven berørte, fordi man fra modsat Side har ønsket dem berørte, men ene og alene af den Grund, at de, der søge dansk Indfødsret, ogsaa virkelig skulle kunne søge den selv. Jeg vil tilføie, at det jo vil ses af denne Betænkning, som ogsaa Flertallet har underskrevet, at blandt de Bestemmelser, som den ærede Minister nu lovede at ville forelægge for Folk, der for Fremtiden ville søge Indfødsret, staar der ogsaa: „Paalideligt Vidnesbyrd om foregaaende Wandel.“ Naar der er Spørgsmaal herom, kunne da de, som der i dette Dieblif er Tale om, opfylde denne Betingelse? Nei, mine Herrer, det kunne de ikke. Paalideligt Vidnesbyrd om foregaaende Wandel skal ligge bagved den Ansøgning, hvormed man indgaar til det danske Folkething.

Judeurigsministeren: Det er nogle Uttringer i den ærede sidste Talers Foredrag, som have foranlediget mig til at tage Ordet igjen. Det ærede Medlem dvælede navnlig ved den Udtalelse i Betænkningen fra Udvalgets Mindretal, at det i mange Tilfælde kunde være vanskeligt at lægge en Plan for Børnenes Opdragelse, naar den var afhængig af Indfødsrets Meddelelse. Dette er sagt som en almindelig Bemærkning fra Mindretallets Side over for Spørgsmaalet om, hvorvidt man overhovedet skal give Børn Indfødsret eller ikke; men naar det ærede Medlem søgte at stille det frem, som om det var et Jordelspørgsmaal, der netop skulde komme i Betragtning over for disse Børn, og hvorfor man da efter hans Mening burde skyde dem bort fra at faae Indfødsret, saa siger jeg, at det ærede Medlem er blevet Bevistet skyldig for, at det er et Jordelspørgsmaal, som her foreligger. Han har ganske vist ikke taget de Udtryk af Mindretallet, som staa i Betænkningen, i den Forstand, hvori de aldeles aabenbart ere tagne fra Mindretallets Side. Jeg anser ogsaa Indfødsrettens Ekhvervelse for at være en Æressag, men jeg anser den tillige for

at være en Sympathisag, og derfor finder jeg det ganske naturligt, at Forældrene kunde ønske, at deres Børn ikke stilles anderledes over for deres Fædreland, end Forældrene selv ere stillede. Dette er efter min Mening saa tilstrækkelig konstateret i det foreliggende Tilfælde, at det ikke er tilladeligt at modsig det. Manden har forladt sin Stilling i Østerrig, han er kommen tilbage hertil, har erklæret sig beredt til at blive her, og har erklæret det for sin Hensigt og sit Ønske at blive her og give sine Børn en dansk Opdragelse. Nu siger man: ja, men selv de vederhæftigste Børger og Forældre kunne ikke give Erklæring for Børnene. Mine Herrer! der kan ganske vist indtræffe Tilfælde, hvor det har vist sig, at Erklæringer fra Forældre og Børger ikke have slaaet til; men jeg tror ikke, at vi gjøre vel i at negte, at det dog som oftest vil vise sig, at navnlig de Erklæringer, som gives fra Forældrene, gaa igjen i Børnene. Naar det ærede Medlem, som nys talte, forlangte et forudgaaende Liv og en forudgaaende Wandel som Betingelse for at kunne vise sin Værdighed til at faae Indfødsret, saa siger jeg: Hvor naar vil det ærede Medlem da, at man overhovedet maa søge derom? Naar Manden er 30 Aar eller saa omtrent? thi før kan der jo som oftest ikke være Tale om, at der er en forudgaaende Wandel, som kan være i Stand til at give Vidnesbyrd i den ene eller den anden Retning. I den Henseende gaar det ærede Medlem ogsaa meget videre, end Udvalget gik i 1866-67, thi den Gang sagde Folkethingsudvalget udtrykkelig, at man uden Betænkning kunde udvide Betragtningen om, hvor vidt der kunde gives Børn Indfødsret eller ikke, til Alle, der have opnaaet Konfirmationsalderen, eller i alt Fald deres 18de Aar. Men skal dette være det Rette — hvad jeg er tilbøjelig til at tro —, da giver jeg ikke Meget for den Wandel, som ligger forud, og som skulde kunne give Vidnesbyrd i den ene eller den anden Retning. Det forekommer mig fremdeles, at, hvor høit man end vil sætte Indfødsretten — og man kan for mig sætte den saa høit, som man vil —, saa foreligger der dog her saa gode Garantier, som det overhovedet nogenstunde er muligt at faae, for, at disse Børn, for hvilke der for Tiden søges Indfødsret, ville blive opdragede til at blive gode danske Borgere. Manden har opgivet den lønnende Stilling, som han havde der, hvor han opholdt sig; han var gift med en udenlandsk Kone, men da hun døde, forføiede han sig hjem med sine tvende Børn for at slaa sin Bolig op i Danmark og opdrage sine Børn paa Dansk. Det er for mig en umotiveret Ubillighed ikke at ville gjøre en Undtagelse fra Reglen, selv om de Herrer maatte ville holde fast paa den Regel, at man ikke skal give Børn Indfødsret; — jeg siger, at det er Urret, naar man ikke netop i dette Tilfælde vil gjøre en Undtagelse fra Reglen.